

Пісня юнаків

Яків Щоголів

Ми до пристані пристали:
Ретязі з завіс упали,
Й наша мати перед нами
Відчинила навстіж брами.

І ввійшли ми сміло в стіни
Світу й розуму храмини;
Почнемо ж тепер орати,
Щоб жнива колись зібрати.

Розум наш жадає світа,
А душа — тепла й привіта;
Слава ж тим, хто нас освіте,
І пригріє, і привіте.

Але книжка — лід холодний,
Хліб зацвівний і негодний,
Якщо серце без призору
Зароста в холодну кору.

Так і дяка ж вічна буде
Тим, хто й в серце не забуде
Нам хоч краплю правди влити.
Щоб і ми змогли любити.

Що юнаків жде на світі
Поза стінами освіти —
Шлях легкий чи темна доля,
Пробачать не наша воля.

То й не станем пробачати,—
Всяк повинен чергу мати:
Холод старості старому,
Необачність молодому!

Наллємо ж до краю келих
І в годину мрій веселих

Скажем: bene studeamus![1].

І згадаєм gaudeamus![2]

1887

Примітки:

[1] Добре вчимося (лат.).

[2] Будемо веселитися (лат.) — початок старовинної студентської пісні.